

**UCHWAŁA Nr
RADY MIEJSKIEJ W ŁODZI
z dnia**

w sprawie nadania nazw rondom

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594, 645 i 1318 oraz z 2014 r. poz. 379 i 1072), Rada Miejska w Łodzi

uchwala, co następuje:

§ 1. Ronda bez nazwy, zlokalizowanemu na działkach o numerach ewidencyjnych: 54/10, 54/39, 54/40, 54/41, 54/46, 54/48 w obrębie B-42 położonemu na skrzyżowaniu ulic Rojnej i Traktorowej nadaje się nazwę: Witolda Pileckiego

§ 2. Ronda bez nazwy, zlokalizowanemu na działkach o numerach ewidencyjnych: 28/7, 28/11, 28/12, 29/10, 29/34 w obrębie B-41 oraz na działkach o numerach ewidencyjnych: 35/5, 35/6 w obrębie B-42 położonemu na skrzyżowaniu ulic Rojnej i Kaczeńcowej nadaje się nazwę: Kazimierza Sosnkowskiego

§ 3. Ronda bez nazwy, zlokalizowanemu na części działki o numerze ewidencyjnym 71/136 w obrębie W-36 położonemu w pasie ulicy Informatycznej nadaje się nazwę: Jacka Tramiela

§ 4. Ronda bez nazwy, zlokalizowanemu na części działki o numerze ewidencyjnym 120/71 w obrębie W-37 położonemu w pasie ulicy Informatycznej nadaje się nazwę: Jana Kowalewskiego

§ 5. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Łodzi.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego nie wcześniej jednak niż 1 listopada 2014 r.

**Wykonujący zadania
Przewodniczącego Rady Miejskiej
w Łodzi**

**Grzegorz MATUSZAK
Wiceprzewodniczący Rady**

Projektodawcami są Radni Rady Miejskiej w Łodzi:

Adam Wierzbach
Joanna Budziszka
Krzysztof Czerwinski
Grzegorz Czerwinski
Marek Januszko

Kamilię Skępe
Janusz Hosiński
Tomasz Kozłowski

Grzegorz Matuszak
RADA MIEJSKA
25. 08. 2014 r.

Uzasadnienie

Projektowana uchwała przewiduje nadanie nazw związanych z postaciami historycznymi czterem rondom bez nazwy. Nazwy Witolda Pileckiego i Kazimierza Sosnowskiego postuluję się nadać rondom w ciągu ul. Rejnej. Wiele ulic w tym rejonie ma nazwy związane z walkami o wolność i niepodległość Polski. W przypadku pierwszej z tych nazw jest to zgodne z wnioskiem grupy mieszkańców. Nazwy Jacka Tramiela i Jana Kowalewskiego proponuję się nadać rondom w ciągu ul. Informatycznej. Zarówno nazwa tej ulicy jak i charakter prowadzonej w tym rejonie działalności – produkcja komputerów predestynują do nazw związanych z matematyką i informatyką.

Życiorysy proponowanych patronów ulic uzasadniające ich upamiętnienie przedstawiamy poniżej:

Witold Pilecki ps. „Witold”, „Druh”; nazwiska konspiracyjne „Roman Jezierski”, „Tomasz Serafiński”, „Leon Bryjak”, „Jan Uznański”, „Witold Smoliński”; kryptonim T-IV (ur. 13 maja 1901 w Ołońcu, zm. 25 maja 1948 w Warszawie)

– rotmistrz kawalerii Wojska Polskiego, współzałożyciel Tajnej Armii Polskiej, żołnierz Armii Krajowej, więzień i organizator ruchu oporu w KL Auschwitz. Autor raportów o Holokauście, tzw. Raportów Pileckiego. Oskarżony i skazany przez władze komunistyczne Polski Ludowej na karę śmierci, stracony w 1948. Oskarżenie anulowano w 1990. W 2006 otrzymał pośmiertnie Order Orła Białego, a w 2013 został awansowany do stopnia pułkownika.

Urodził się w Ołońcu – mieście w północno-zachodniej Rosji, na terenie wchodzącej w skład tego państwa Republiki Karelii. Od 1910 Pileccy mieszkali w Wilnie, gdzie Witold uczył się w szkole handlowej. Od 1914 należał do zakazanego przez władze rosyjskie harcerstwa (w 1916 założył własną drużynę). W latach 1918–1921 służył w Wojsku Polskim, walczył podczas wojny z bolszewikami. Jako kawalerzysta brał udział w obronie Grodna. 5 sierpnia 1920 wstąpił do 211 Pułku Ułanów i w jego szeregach walczył w bitwie warszawskiej, bitwie w Puszczy Rudnickiej i brał udział w wyzwoleniu Wilna. Dwukrotnie odznaczony został Krzyżem Walecznych. W sierpniu 1939 został ponownie zmobilizowany. Walczył w kampanii wrześniowej jako dowódca plutonu w szwadronie kawalerii dywizyjnej 19 Dywizji Piechoty Armii Prusy, a następnie w 41 Dywizji Piechoty na przedmościu rumuńskim. Pod jego dowództwem, w trakcie prowadzonych walk, ułani zniszczyli 7 niemieckich czołgów oraz 2 nieuzbrojone samoloty. Ostatnie walki jego oddział prowadził jako jednostka partyzancka. Pilecki rozwiązał swój pluton 17 października 1939 i przeszedł do konspiracji. Po zakończeniu kampanii wrześniowej przedostał się do Warszawy, został jednym z organizatorów powołanej 9 listopada 1939 konspiracyjnej organizacji Tajnej Armii Polskiej. W 1940 Pilecki przedstawił swoim przełożonym plan przedostania się do niemieckiego obozu koncentracyjnego Auschwitz w celu zebrania od wewnątrz informacji wywiadowczych na temat jego funkcjonowania i zorganizowania ruchu oporu. Do obozu trafił w nocy z 21 na 22 września 1940 wraz z tzw. drugim transportem warszawskim. Jako więzień nr 4859 był głównym organizatorem konspiracji w obozie. - ZOW (Związek Organizacji Wojskowej) Opracowywał pierwsze sprawozdania o ludobójstwie w Auschwitz („raporty Pileckiego”). Meldunki o sytuacji w obozie przekazywane były także do głównej kwatery AK za pomocą uciekinierów z obozu. Jedna z takich ucieczek na polecenie Pileckiego odbyła się 16 maja, a kolejna 20 czerwca 1942 r. W nocy z 26 na 27 kwietnia 1943 Pilecki wraz z dwoma

uciekierów z obozu. Jedną z takich ucieczek na polecenie Pileckiego odbyła się 16 maja, a kolejną 20 czerwca 1942 r. W nocy z 26 na 27 kwietnia 1943 Pilecki wraz z dwoma współwięźniami zdołał uciec z obozu. W 1943–1944 służył w oddziale III Kedywu KG AK (m.in. jako zastępca dowódcy Brygady Informacyjno-Wywiadowczej „Kameleon”-„Jeź”), brał udział w powstaniu warszawskim. W latach 1944–1945 przebywał w niewoli niemieckiej w stalagu 344 Lamsdorf (Łambinowice), oflagu VII A w Murnau. Po powrocie do Warszawy „Witold” starał się odtworzyć własne kontakty w strukturze „NIE”. Grupa zbierała informacje o sytuacji politycznej w Polsce, kontaktowała się z partyzanckimi oddziałami leśnymi. „Witold” gromadził również materiały i spisywał wspomnienia z KL Auschwitz. 8 maja 1947 został aresztowany. 3 marca 1948 przed Rejonowym Sądem Wojskowym w Warszawie rozpoczął się proces, w którym 15 marca 1948 rotmistrz został skazany na karę śmierci. Wyrok wykonano dnia 25 maja w więzieniu mokotowskim na Rakowieckiej, poprzez strzał w tył głowy.

Unieważnienie wyroku w sprawie Witolda Pileckiego oraz pozostałych zasądzonych wraz z nim w 1948 roku oskarżonych nastąpiło dnia 1 października 1990 roku. Witold Pilecki odznaczony został pośmiertnie Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (1995) oraz Orderem Orła Białego (2006).

Kazimierz Sosnkowski, pseudonimy: „Baca”, „Godziemba”, „Józef”, „Józef Godziemba”, „Ryszard”, „Szeł” (ur. 19 listopada 1885 w Warszawie, zm. 11 października 1969 w Arundel, w Kanadzie) – polski dowódca wojskowy i polityk, założyciel Związku Walki Czynnej, szef sztabu I Brygady Legionów Polskich, od roku 1936 generał broni Wojska Polskiego, minister spraw wojskowych, następca Prezydenta RP, minister w rządzie na emigracji, komendant główny Związku Walki Zbrojnej, Wódz Naczelny Polskich Sił Zbrojnych.

Od początku 1905 rozpoczął aktywną działalność niepodległościową - w PPS funkcjonował pod pseudonimem Ryszard. Sosnkowski opowiedział się po stronie Piłsudskiego i wstąpił do Organizacji Bojowej PPS (OB PPS). Po powrocie do Krakowa, obaj rewolucjoniści odbyli spotkanie, które stało się początkiem ich długoletniej współpracy politycznej i wojskowej, a także przyjaźni. Od czerwca 1906 był już komendantem OB PPS Okręgu Warszawskiego.

W ostatnich dniach czerwca 1908 we lwowskim mieszkaniu Kazimierza Sosnkowskiego przy ul. Lenartowicza odbyło się zebranie założycielskie Związku Walki Czynnej. Sam Sosnkowski wszedł wówczas do Rady Głównej ZWC. W roku 1910 był współzałożycielem Związku Strzeleckiego „Strzelec”. W czerwcu 1912 roku został mianowany szefem sztabu Komendy Głównej ZWC. W czasie I wojny światowej służył w Legionach Polskich, początkowo jako zastępca dowódcy 1 Pułku Piechoty (Józefa Piłsudskiego), potem I Brygady. Jednocześnie pełnił funkcję szefa sztabu. Odznaczył się w szeregu walk. Kilkakrotnie z powodzeniem zastępował w dowodzeniu brygadą nieobecnego Piłsudskiego, między innymi w bitwie pod Łowczówkiem. Po ustąpieniu Józefa Piłsudskiego ze stanowiska dowódcy I Brygady i z Legionów dnia 26 września 1916 roku objął komendę I Brygady. Po tzw. kryzysie przysięgowym został 22 lipca 1917 roku aresztowany razem z Piłsudskim, a we wrześniu 1918 osadzony z nim wspólnie w twierdzy w Magdeburgu, gdzie przebywali do 8 listopada 1918 roku.

3 marca 1919 r. Naczelny Wódz Józef Piłsudski mianował go jednym z dwóch wiceministrów spraw wojskowych. W grudniu 1923 r. zgodził się objąć tekę Ministra Spraw Wojskowych w rządzie Władysława Grabskiego, pod warunkiem zagwarantowania Piłsudskiemu powrotu do pracy państwowej. Po odwołaniu ze stanowiska ministra pełnił szereg funkcji dyplomatycznych. 14 kwietnia 1925 Prezydent RP mianował go dowódcą Okręgu Korpusu

Nr VII w Poznaniu. Po śmierci marszałka Piłsudskiego wyraźnie odsuwany na boczny tor życia politycznego i wojskowego.

Odsunięty od przygotowań wojennych, do 10 września 1939 pozostawał bez przydziału wojennego, jako generał do zleceń Naczelnego Wodza. 10 września 1939 Naczelnny Wódz podporządkował mu Armię "Małopolska", Armię "Kraków", Dowództwo OK Nr VI oraz wszystkie oddziały wojskowe improwizowane w Małopolsce Wschodniej, a także wszystkie oddziały wojskowe przybywające transportami kolejowymi do Lwowa. Stoczył szereg zwycięskich walk, a po kampanii wrześniowej dotarł do Francji w październiku 1939 r. Wszedł w skład rządu Sikorskiego jako minister bez teki, a 8 listopada 1939 został mianowany przewodniczącym Komitetu Ministrów do Spraw Kraju. Pierwszy komendant główny Związku Walki Zbrojnej.

8 lipca 1943 r., po tragicznej śmierci gen. Władysława Sikorskiego został mianowany Naczelnym Wodzem. Zabiegał o pomoc aliancką dla powstania warszawskiego. Nie mogąc uzyskać jej oficjalnie zarzucił zachodnim aliantom złamanie umów sojuszniczych.

Jack Tramiel, właściwie Jacek Trzmiel (ur. 13 grudnia 1928 w Łodzi, zm. 8 kwietnia 2012 w Monte Sereno) – amerykański biznesmen polsko-żydowskiego pochodzenia, założyciel Commodore International, producenta m.in. komputerów Commodore 64 i Amiga, następnie właściciel Atari Corp., współtwórca komputera Atari ST.

Tramiel urodził się w 1928 w Łodzi w rodzinie polskich Żydów. Według różnych źródeł jego właściwe nazwisko mogło brzmieć: Jacek Trzmiel. Jako 10-letnie dziecko w 1939 roku trafił do Litmannstadt Ghetto w Łodzi, gdzie spędził 5 lat pracując w fabryce odzieży. W sierpniu 1944 wraz z ojcem został wysłany do niemieckiego obozu koncentracyjnego Auschwitz. Jack Tramiel doczekał wyzwolenia obozu w kwietniu 1945 roku.

W 1947 roku Tramiel wycemigrował do Stanów Zjednoczonych, gdzie znalazł pracę jako mechanik w sklepie i szybko nauczył się angielskiego. W 1948 wstąpił do armii, gdzie jego zadaniem było naprawianie sprzętu biurowego. Po kilku latach służby zdecydował się odejść z wojska i założyć własną firmę Commodore Portable Typewriter zajmującą się naprawą maszyn do pisania. Jack Tramiel zarejestrował w 1955 w Toronto nowe przedsiębiorstwo, Commodore Business Machines International. Tramiel chciał, by jego firma nosiła wojskową nazwę; nazwy stopni wojskowych „General” i „Admiral” były już zajęte, biznesmen zdecydował się więc na użycie stopnia wojskowego „Commodore”.

13 stycznia 1984 roku po gwałtownym starciu z największym udziałowcem Commodore, Jack Tramiel postanowił odejść z firmy. Wraz z nim firmę opuściło wielu pracowników, m.in. specjaliści od gier. Po krótkiej przerwie w branży komputerowej założył firmę Tramel Technology, Ltd., której celem było opracowanie oraz produkowanie konkurencyjnego komputera domowego nowej generacji.

W tym samym roku wykupił od Time Warner firmę Atari Inc., mającą poważne kłopoty finansowe w związku z zapaścią na rynku gier wideo w 1983 roku. Po przejęciu firma wypuściła na rynek odnowioną serię modeli 8-bitowych: Atari 800XL, Atari 65XE oraz opracowywany przez inżynierów komputer nowej generacji 16-bitowy model nazwany Atari ST, które początkowo cieszyły się wielką popularnością na rynku. Dzięki zastosowaniu nowych rozwiązań technicznych, m.in. złącza MIDI i znakomitemu oprogramowaniu użytkowemu takiemu jak Calamus, DEGAS i Cubase, komputery Atari serii ST oprócz zastosowań rozrywkowych znalazły również odbiorców wśród specjalistów od DTP i

muzyków. Z możliwości oferowanych przez komputery korzystało wielu artystów. Wiele muzyków do dzisiaj wspomina swoją przygodę z komputerami ATARI, a niektórzy do dzisiaj używają ich w różnych celach.

Po odejściu z Commodore Tramiel wypowiedział słowa „biznes to wojna” (ang. „business is war”). Pomiędzy Commodore i Atari od początku trwała walka o rynek komputerów i wyścig technologiczny który w efekcie, w czasie załamania rynku komputerów w latach 90. oraz rozwoju rynku komputerów klasy PC, doprowadziła obie firmy do zawieszenia działalności, a także bankructwa.

Łódzianin z urodzenia Jack Trzmiel jest jedną z najważniejszych postaci w branży komputerowej lat 80. i 90. Zmarł w 2012 roku w USA. Jego imię nosi także Łódzki Park Naukowo-Technologiczny.

Jan Kowalewski (ur. 23 października 1892 w Łodzi, zm. 31 października 1965 w Londynie) – podpułkownik dyplomowany piechoty Wojska Polskiego II RP, kryptolog, matematyk i lingwista, dyplomata, żołnierz wywiadu wojskowego, który złamał sowieckie szyfry w czasie wojny polsko-bolszewickiej, długoletni oficer II Oddziału Sztabu Głównego WP.

Ukończył Szkołę Handlową Zgromadzenia Kupców w Łodzi. W latach 1909-1913 studiował na Uniwersytecie w Liège otrzymując dyplom z chemii technicznej. Znał kilka języków obcych: niemiecki, francuski i rosyjski.

Po wybuchu I wojny światowej zmobilizowany do armii rosyjskiej. Jako oficer rezerwy rosyjskich wojsk inżynieryjnych, którym podporządkowane były jednostki łączności, znał pragmatykę tej służby, co było atutem w późniejszym dekrypcie radiogramów bolszewickich. Od sierpnia 1919 r. do końca 1920 r. polski wywiad radiowy przejął kilka tysięcy szyfrogramów, głównie Armii Czerwonej. W czasie bitwy warszawskiej w sierpniu 1920 r. informacje polskiego radiowywiadu zorganizowanego przez Kowalewskiego miały bezwzględnie rozstrzygający wpływ na decyzje strategiczne Józefa Piłsudskiego i w konsekwencji na rozmiar zwycięstwa Wojska Polskiego nad nacierającą na Warszawę Armią Czerwoną.

We wrześniu 1939 r., po ewakuacji do Rumunii, ppłk Kowalewski działał w bukareszteńskim Komitecie ds. pomocy polskim uchodźcom, którym także kierował. W styczniu roku 1940 wyjechał do Francji. W Paryżu, na zlecenie generała Sikorskiego, współtworzył plan skierowanej przeciw Niemcom alianckiej ofensywy na Bałkanach. Przed upadkiem Francji w czerwcu 1940 r ewakuował się z Paryża i przez Hiszpanię dotarł do Portugalii, gdzie został członkiem komitetu ds. uchodźców, najpierw w Figueira da Foz, a następnie w Lizbonie, gdzie miała być centralą dostarczającą informacje z całej Europy Zachodniej.

Po wojnie Kowalewski pozostał na emigracji w Londynie. Od 1955 był wydawcą miesięcznika East Europe and Soviet Russia, współpracował z Radiem Wolna Europa. Do końca życia zachował przenikliwość umysłu (złamanie szyfru Traugutta w 1963 r). Przyczyną śmierci Jana Kowalewskiego była choroba nowotworowa. Od 15 stycznia 2012 imię podpułkownika Jana Kowalewskiego nosi I Grójecki Ośrodek Radioelektroniczny w Grójcu.

Postanowieniem z 4 lipca 2012 w uznaniu wybitnych zasług dla niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej został pośmiertnie odznaczony Krzyżem Wielkim Orderu Odrodzenia Polski, który przekazano rodzinie w czasie uroczystości 15 sierpnia 2012 r.

Konrad Skępa
Jan Kowalewski
Tomasz Urzędowski

Adam Wozniak
Janina Budziszewska
Henryk Bujowski
Janina Budziszewska